

б) "Повест временних лет" посвећује већу пажњу византијским догађајима него руским, на пример, помиње земљотресе који се не дешавају у Русији и томе слично.

в) Крај свих преписа "Повести временних лет" се практично поклапа са падом Константинопоља 1204. године, али се тај чувени догађај у њима не помиње, колико год то чудно било. На тај начин, Морозов проналази "пресек" у руској историји: 1204. година.

3) Постојећа верзија руске историје потиче од Милера (друга половина XVIII века). "Историја" Татишчева, која је наводно написана пре Милерове, у ствари је нестала (изгорела) и ми данас имамо под именом Татишчева само његове "концепте", које је издао Милер. На тај начин наша данашња знања о руској историји потичу из веома касног раздобља.

4) Како примећује Кључевски ([409], стр. 188-191):

а) у XVII веку за време цара Алексеја Михајловича се, на царев захтев, у Москви нису могли наћи извори из руске историје ни у царској нити у патријаршijsкој библиотеци..

б) У XVIII веку, када је од Милера наручена руска историја, он такође није могао наћи у престоницама изворе из историје Русије, и био је принуђен да наводно крене на пут по провинцијама (у Сибир!). Дакле, летописи које имамо данас и на којима се темељи наша историја, је Милер наводно донео из Сибира. У исто време добро је познато да се ти рукописи одликују јасним југозападно-руским стилем.

5) Овде ћемо допунити Морозовљево анализу.

Опис основног преписа "Повести временних лет" (Радзивиловски летопис), који се обично смешта на крај XV века, показује да је овај препис у ствари с краја XVIII века. Наиме, нумерација страница овог преписа иде прво латинским словима, а затим арапским цифрама. Сматра се да је првобитна (најстарија) нумерација била исписана црквено-словенским цифрама. Али то није тако. Испоставља се да је црквено-словенска нумерација исписана *већ пошто* је из рукописа откинута неколико страна и неколико других страна на крају рукописа испремештано. Осим тога, датирање хартије по воденим знаковима даје крај XVIII века. Историчари сматрају да тако треба датирати само оне листове рукописа који имају водене знакове. А остале упорно смештају у XV век. И ето опет сведочанства касног порекла руских летописа.

б) Морозов је открио да је почетак руске године (по летописима) био у марту. Сматрајући да је такав почетак године карактеристичан *само* за Западно Европу, Морозов је извео закључак да је руска култура дошла са Запада као резултат крсташког освајања. Али, добро је познато (в. књигу Климишина) да је у Византији такође коришћен мартовски почетак године, поред септембарског почетка индикта (= црквене године). Чудно, да Морозов за то није знао (није обратио пажњу?). То се може објаснити мишљењем историчара да